

SỐNG DƯỚI SỰ CAI TRỊ CỦA NGÀI

Kinh Thánh: Thi thiên 2:1-12

“1 Nhân sao các ngoại bang náo loạn? Và những dân tộc toan mưu chước hư không? 2 Các vua thế gian nổi dậy, Các quan trưởng bàn nghị cùng nhau Nghịch Đức Giê-hô-va, và nghịch Đấng chịu xúc dầu của Ngài, mà rằng: 3 Chúng ta hãy bỏ lời tối của hai Người, Và quăng xa ta xiềng xích của họ. 4 Đấng ngự trên trời sẽ cười, Chúa sẽ nhạo báng chúng nó. 5 Bây giờ Ngài sẽ nổi thanh nộ phán cùng chúng nó, Dùng cơn giận dữ mình khuấy khỏa chúng nó, mà rằng: 6 Dầu vậy, ta đã lập Vua ta Trên Si-ôn là núi thánh ta. 7 Ta sẽ giáng ra mạng lệnh: Đức Giê-hô-va phán cùng ta rằng: Ngươi là Con ta; Ngày nay ta đã sanh Ngươi. 8 Hãy cầu ta, ta sẽ ban cho Con các ngoại bang làm cơ nghiệp, Và các đầu cùng đất làm của cải. 9 Con sẽ dùng cây gậy sắt mà đập bể chúng nó; Con sẽ làm vỡ nát chúng nó khác nào bình gốm. 10 Vì vậy, hỡi các vua, hãy khôn ngoan; Hỡi các quan xét thế gian, hãy chịu sự dạy dỗ. 11 Khá hầu việc Đức Giê-hô-va cách kính sợ, Và mừng rỡ cách run rẩy. 12 Hãy hôn Con, e Người nổi giận, Và các ngươi hư mất trong đường chẳng; Vì con thanh nộ Người hồng nổi lên. Phàm kẻ nào nương nấu mình nơi Người có phước thay!”

Gợi ý bài học Thi Thiên 2 là một **Thi thiên vương quyền**, đồng thời cũng là **Thi thiên Mê-si-a**. Về bối cảnh lịch sử, Thi Thiên này phản ánh thời kỳ vương quốc của vua Đa-vít được thiết lập, khi các dân tộc chung quanh nổi dậy chống nghịch và tìm cách thoát khỏi sự cai trị của ông. Tuy nhiên, ngôn ngữ của Thi Thiên 2 không chỉ dừng lại ở một biến cố chính trị trong lịch sử Israel. Nếu Thi Thiên 1 nói về **hai con đường của mỗi cá nhân** – con đường của người công chính và con đường của kẻ ác – thì Thi Thiên 2 mở rộng tầm nhìn ra **hai con đường của toàn bộ lịch sử nhân loại**: một bên là thế gian chống nghịch Đức Chúa Trời, một bên là vương quyền của Đấng Mê-si-a mà Đức Chúa Trời đã thiết lập. Trong Công Vụ Các Sứ Đồ 4:25–28 và Hê-bơ-rơ 1:5, các sứ đồ đã giải thích Thi Thiên này là lời tiên tri về Chúa Giê-xu Christ, Đấng đã chịu chết, sống lại và được tôn lên làm Vua của muôn loài.

Toàn bộ Thi Thiên được trình bày như một vở kịch gồm bốn phân đoạn:

1. Sự nổi loạn của các dân (c.1–3): Thi thiên mở đầu bằng câu hỏi: "Nhân sao các ngoại bang náo loạn? Và những dân tộc toan mưu chước hư không?" Đức Chúa Trời là Vua tối cao, Đấng cai trị toàn vũ trụ bằng quyền tể trị tuyệt đối. Nhưng các vua và các dân trên đất lại cùng nhau liên minh để chống nghịch Đức Giê-hô-va và Đấng chịu xúc dầu của Ngài. Họ nói: "Chúng ta hãy bỏ lời tối của hai Người, Và quăng xa ta xiềng xích của họ." Đối với họ, quyền cai trị của Đức Chúa Trời không phải là sự bảo vệ mà là sự ràng buộc; họ xem sự tể trị của Ngài như một xiềng xích cần phải phá bỏ. Điều đáng chú ý là từ "mưu chước" (c.1) chính là động từ đã được dùng

trong Thi Thiên 1 để nói về việc người công chính "suy ngẫm" luật pháp Chúa ngày và đêm. Trong khi người công chính ngày đêm suy ngẫm Lời Chúa, thì kẻ ác ngày đêm suy tính những kế hoạch chống nghịch Đức Chúa Trời. Ngày nay cũng vậy. Thế gian vẫn luôn tìm cách sống độc lập với Đức Chúa Trời, xem ý muốn của Ngài là điều cản trở tự do của con người.

2. Phản ứng của Đức Chúa Trời (c.4–6): Trước sự nổi loạn ấy, Đức Chúa Trời không hề lo lắng. "Đấng ngự trên trời sẽ cười, Chúa sẽ nhạo báng chúng nó." Ngài cười không phải vì chế nhạo đơn thuần, nhưng vì mọi sự chống nghịch của tạo vật hoàn toàn không thể đe dọa quyền tể trị của Đấng Tạo Hóa. Sau đó, Ngài bày tỏ con thịnh nộ công chính và tuyên bố: "ta đã lập Vua ta Trên Si-ôn là núi thánh ta." Điều này cho thấy mọi quyền lực của con người chỉ là tạm thời, còn vương quyền của Đức Chúa Trời là đời đời.

Ngày nay, khi chúng ta nhìn thấy những thế lực dường như quá mạnh, những giá trị thế gian ngày càng chống nghịch đức tin, chúng ta rất dễ lo sợ. Nhưng Thi Thiên này nhắc chúng ta hãy nhìn mọi sự bằng góc nhìn từ trời. Trước mặt Đức Chúa Trời, mọi quyền lực của thế gian chỉ như một giọt nước giữa đại dương. Điều chúng ta cần là tiếp tục ở dưới sự cai trị của Đức Chúa Trời thay vì bị cuốn theo những điều hư không của thế gian.

3. Lời tuyên bố của Con (c.7–9): Đức Chúa Trời phán với Đấng Mê-si-a: "Ngươi là Con ta; Ngày nay ta đã sanh Ngươi." Đây không phải là nói về sự khởi đầu sự hiện hữu của Chúa Giê-xu, nhưng là lời tuyên bố công khai về địa vị Vua của Ngài. Lời này nối kết với giao ước Đức Chúa Trời đã lập với Đa-vít (II Sa-mu-ên 7:14) và được các sứ đồ áp dụng cho sự phục sinh và sự tôn cao của Chúa Giê-xu. Qua sự sống lại, Đức Chúa Trời công bố trước cả vũ trụ rằng Chúa Giê-xu chính là Con của Ngài và là Vua cai trị muôn dân.

Chúa Giê-xu được hứa ban: các dân làm cơ nghiệp, các đầu cùng đất làm sản nghiệp. Ngài sẽ cai trị bằng cây gậy sắt, và mọi quyền lực chống nghịch sẽ bị nghiền nát như đồ gốm. Điều đó nhắc chúng ta rằng quyền cai trị của Chúa Giê-xu không dựa trên sức mạnh chính trị hay quân sự, nhưng dựa trên kế hoạch đời đời của Đức Chúa Trời và được xác nhận bằng sự phục sinh.

Vì vậy, dù cuộc đời có nhiều yếu đuối và thử thách, chúng ta vẫn có thể vững lòng vì Đấng chăn giữ chúng ta cũng chính là Vua đang cai trị muôn loài.

4. Lời cảnh cáo dành cho nhân loại (c.10–12): Thi thiên kết thúc bằng lời kêu gọi các vua và những người cầm quyền: Hãy khôn ngoan. Hãy chịu sự dạy dỗ. Hãy hầu việc Đức Giê-hô-va cách kính sợ. Hãy mừng rỡ cách run rẩy. Sự kính sợ Đức Chúa Trời không phải là nỗi sợ khiến con người tránh xa Ngài, nhưng là lòng tôn kính thánh khiết dẫn chúng ta đến gần Ngài hơn. Sau đó, tác giả kêu gọi: "Hãy hôn Con." Trong văn hóa Cận Đông cổ đại, hôn vua là dấu hiệu của sự quy phục và trung thành tuyệt đối. Điều đó có nghĩa là hãy đầu phục Đấng Christ, công nhận Ngài là Vua của đời sống mình. Nếu không, con người sẽ phải đối diện với sự phán xét. Nhưng Thi

thiên kết thúc bằng một lời hứa đầy hy vọng: " Phàm kẻ nào nung nấu mình nơi Người có phước thay!"

Đây cũng chính là sự kết nối với Thi Thiên 1. Người có phước không chỉ là người yêu mến Lời Chúa, mà còn là người chạy đến nung nấu nơi Vua Mê-si-a.

Kết luận: Mỗi ngày chúng ta đều đứng trước một sự lựa chọn: Tiếp tục làm chủ đời sống mình và chống lại quyền cai trị của Đức Chúa Trời. Hay đầu phục Đấng Christ, trao quyền làm chủ cuộc đời cho Ngài và tìm nơi Ngài sự che chở. Phước hạnh thật không nằm ở hoàn cảnh thuận lợi hay thành công của thế gian, nhưng ở chỗ **nhận Chúa Giê-xu làm Vua**, sống dưới quyền cai trị của Ngài và nung nấu trong tình yêu cùng sự bảo vệ của Ngài. Khi Đấng Christ là Vua của đời sống chúng ta, thì giữa một thế giới đầy biến động, chúng ta vẫn có sự bình an, sự an toàn và niềm hy vọng không bao giờ mất.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Hiện nay có lĩnh vực nào trong đời sống mà tôi vẫn đang muốn tự làm chủ, chưa thật sự trao quyền cai trị cho Chúa Giê-xu?
2. Trong các mối quan hệ với người khác, tôi đang phản ứng theo ý riêng của mình hay đang thể hiện tính cách của một công dân thuộc Vương quốc của Đấng Christ?
3. Hôm nay, tôi sẽ bày tỏ sự đầu phục và kính sợ Chúa bằng một hành động cụ thể nào để chứng minh rằng Chúa Giê-xu thật sự là Vua của đời sống tôi?